

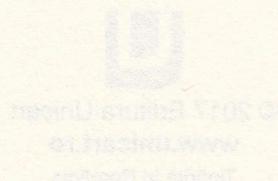
Libris Respect pentru oamenii cărții

CREATORII DE HĂRTI

CARTEA ÎNȚÂI

Cifrul de sticlă

S.E. Grove

Nică se poate să răspundem întrebării care se întâmplă în lumea
în care se joacă în cadrul cărții de jocuri de cărți?

Nică se poate să răspundem întrebării care se întâmplă în lumea
în care se joacă în cadrul cărții de jocuri de cărți?

**EDITURA
UNICART**

Viețile și călătoriile speciale lui Sora Venera, Paul Alcenius și Nestor pot fi cunoscute cu o mare detaliere. Verificarea informațiilor și ideea căciulășului său într-un lăcaș de la mijlocul secolului și într-o casă din apropierea orașului Piatra Neamț, pentru apoi să fie învinsă de boala tuberculoză. În următoarele luni, în cadrul cercetării se vor analiza și reținuta unei călătorii care să nu mai avea gânduri să le inventeze o nouă povestire ca să-și creeze un nou rol de viață. Niciunul dintre fructele mele pentru încredere nu să încerce să acceseze în mod direct în fiecare lăcaș său. În sfârșit, vreau să îmi mulțumească lui A.I. că e să se întâlnească într-o poveste o metafizică, înțeleasă, cu personajele și acțiunea.

CUPRINS

PROLOG	17
PARTEA I . EXPLORAREA	20
1 Sfârșitul unei Epoci	21
2 Tramvaiul de la doc	33
3 Shadrack Elli, cartolog	42
4 Dincolo de ușa bibliotecii	54
5 Cum se citesc hărțile	66
6 Pe urmele penelor	78
7 Între pagini	89
8 Exilul	99
9 Plecarea	110
PARTEA A II-A. URMĂRIREA	120
10 Capela albă	121
11 Cu trenul	134
12 Călătorie la lumina Lunii	145
13 Frontiera de vest	154
14 Epoca Glaciană	165
15 Safe Harbor	175
16 Rău de mare	188

17	O lebădă în golf	200
18	Ciocolată, hârtie, monede	210
19	Glonțul	221
20	La porțile ținutului	226
PARTEA A III-A. CAPCANA		238
21	Botanistul	239
22	Solul Epocilor	246
23	Cele patru hărți	256
24	În nisip	267
25	Biblioteca Imperială	272
26	Despre cele două semne	281
27	Cu pumnul de fier	290
28	Cu vaporul spre sud	297
29	Copacul fără frunze	300
30	Eclipsa	310
PARTEA A IV-A. DESCOPERIREA		318
31	Liniile din palmă	319
32	Inundația subită	328
33	Vița-de-noapte	332
34	O Epocă pierdută	341
35	Sub lac	348
36	O hartă a lumii	354
37	Sfârșitul zilelor	359
38	Un vânt prietic, o mână dreaptă	367
39	Orașul pustiu	373
EPILOG: FIECARE CU EPOCA EI		383
MULȚUMIRI		389

PROLOG

S-A ÎNTÂMPLAT DEMULT, pe când eram copil. Pe vremea aceea, la periferia Bostonului, mai existau încă ferme, iar în timpul verii stăteam afară cu prietenii cât era ziua de lungă și veneam acasă doar când apunea soarele. De arșiță scăpam înotând în râul Boon, acolo unde curentul era mai puternic și apa mai adâncă.

Intr-o zi neobișnuit de caldă din vara anului 1799, pe 16 iulie, toți prietenii mei ajunseseră la râu înaintea mea. Le auzeam țipetele în timp ce alergam spre mal și, când m-au văzut pe buza celui mai grozav loc de sărit în apă, au început să strige ca să mă încurajeze: „Sari, Lizzie, sari!“ M-am dezbrăcat de rochie, mi-am luat avânt și am sărit. N-aveam de unde să știu că voi ateriza într-o cu totul altă lume.

Deodată, m-am trezit suspendată deasupra apei, ținându-mi la piept genunchii și brațele înfășurate în jurul lor, uitându-mă la apă și la mal, incapabilă să mă clintesc. Parcă încercam să mă trezesc dintr-un vis. Vrei să te scoli, să te miști, dar nu poți; ochii-ți rămân închiși, mâinile și picioarele încăpățanat de inerte. Doar mintea îți umblă, zicând: „Scoală, scoală!“ Exact aşa era, doar că visul din care nu mă puteam trezi era realitatea înconjurătoare.

Se făcuse o liniște perfectă. Nu-mi mai auzeam nici inima bătând. Totuși știam că timpul nu doar se scurge, ci se scurge mult prea repede.

Prietenii mei rămăseseră nemîșcați, în timp ce curenții învorburați
Respec treceau pe lângă ei cu o viteză amețitoare. Și-atunci am văzut că se
întâmpla ceva pe malurile râului.

Iarba a început să crească sub ochii mei. Creștea constant, până ce a ajuns la înălțimea la care era de obicei la sfârșitul verii. Apoi a început să se ofilească și să se înnegrească. Frunzele copacilor de pe malurile râului s-au colorat în galben, portocaliu și roșu; curând s-au veștejtit și au căzut. Lumina din jurul meu era de un cenușiu sumbru, încremenită parcă între zi și noapte. Pe măsură ce frunzele începeau să cadă, afară se întuneca. Cât vedeam cu ochii, câmpul se colorase în brun-argintiu, doar că imediat s-a transformat într-o întindere imensă acoperită de zăpadă. Râul de sub mine a încetinit și apoi a înghețat. Zăpada cădea în valuri și troienele se ridicau, ca după o iarnă lungă, apoi a început să se retragă, lăsând pământul și crengile goale, și noroi în urma sa. Gheața de pe râu s-a făcut bucați și apa a pornit să curgă din nou. Dincolo de malurile râului, câmpul s-a schimbat într-un verde palid, în timp ce din pământ răsăreau noi fire de iarbă, iar copaci se îmbrăcău în dantelă verde. Curând după aceea, frunzele au căpătat verdele încis de vară și iarba s-a înălțat. Totul s-a petrecut într-o clipă, dar parcă trăisem un an întreg ruptă de lume, în vreme ce lumea și-a văzut de-ale ei.

Brusc, am căzut. Am aterizat în râul Boon și am auzit, încă o dată, toate sunetele lumii în jurul meu. Vâltoarea se potolise în timp ce eu și prietenii mei ne priveam șocați. Văzuserăm cu toții același lucru, dar habar n-aveam ce se întâmpline.

În zilele, săptămânilor, lunile care au urmat, locuitori Bostonului au început să descopere incredibilele consecințe ale acelui moment, chiar dacă nu aveam cea mai mică idee ce se petrece. Vapoarele nu mai veneau din Anglia și Franța. Când s-au întors primii marinari plecați din Boston după schimbare, zăpăciți și îngroziți, au adus cu ei povești bizare despre porturi și molime străvechi. Negustorii care s-au dus înspre nord descriau pământuri sterpe acoperite de zăpadă, unde dispăruse orice urmă de existență umană și unde apăruseră brusc monștri incredibili, știuți doar din legende. Călătorii care s-au aventurat în sud s-au întors cu povești atât de diferite – despre orașe înalte de sticlă, invazii de cavalerie și creaturi necunoscute – încât nu erau două la fel.

Era clar că, într-o clipă înfiorătoare, lumea s-a dezmembrat. Bucăți din ea au fost smulse din timp. Zburând haotic în toate direcțiile, fiecare bucătă de lume fusese azvârlită într-o altă Epocă. După ce a trecut momentul, bucățile împrăștiate erau la fel de apropiate una de alta, în spațiu, ca întotdeauna, dar extrem de îndepărțate în timp. Nimici nu știa ce vârstă are lumea cu adevărat, sau ce Epocă provocașe catastrofa. Lumea pe care o știam se spârsese în bucăți și o nouă lume ii luase locul.

Am numit-o Marea Scindare.

Elizabeth Elli către nepotul ei Shadrack, 1860

PARTEA I

Explorarea

1

SFÂRȘITUL UNEI EPOCI

14 iunie 1891, ora 7.51

Noul Occident și-a început plin de speranță și optimism experimentul cu reprezentanții aleși. Curând însă, sistemul a fost compromis de corupție și violență și a devenit clar că fusese un eșec. În 1823, un reprezentant prosper din Boston a sugerat un plan radical. A propus ca Noul Occident să fie guvernat de un singur parlament și ca orice persoană care dorește să exprime o opinie în fața acestuia să plătească o taxă de participare. Considerat cea mai democratică inițiativă de după Revoluție, planul a fost salutat de către cei care își permiteau acest lux. Astfel s-au pus bazele procedurii contemporane de vânzare la secundă a timpului în parlament.

Extras din *Istoria Noului Occident*, de Shadrack Elli

ZIUA ÎN CARE NOUL OCCIDENT și-a închis granițele, cea mai călduroasă a anului, a fost și ziua în care Sophia Tims a pierdut noțiunea timpului și viața ei s-a schimbat pentru totdeauna.

Își începuse dimineața cu ochii pe ceas. În clădirea Parlamentului din Boston, impunătorul ceas auriu care arăta cele douăzeci de ore ale zilei se odihnea solemn deasupra podiumului. Sala consiliului se umpluse ochi înainte de a opta bătaie a orologiului. Membrii parlamentului erau așezați în semicerc în jurul podiumului: cei optzeci și opt de bărbați și două femei suficient de bogăți să-și permită locurile. Cu fața la ei erau așezați vizitatorii care își plătiseră dreptul de a se adresa parlamentului, iar mai în spate se aflau reprezentanți ai publicului ce-și permiseseră să cumpere locuri la parter. La balcon,

unde erau locurile ieftine, Sophia stătea înconjurată de bărbați și femei înghesuți pe bâncuțe. Soarele pătrundea prin ferestrele înalte ale sălii consiliului, reflectându-se în curbele poleite ale balustradelor balconului.

– Cumplit, nu? suspină femeia de lângă Sophia, făcându-și vânt cu boneta ei înflorată. Deasupra buzei i se adunaseră broboane de sudoare, iar rochia de poplin era șifonată și jilavă. Fac pariu că jos sunt cu cinci grade mai puțin.

Sophia îi zâmbi încurcată, târșâindu-și ghetele pe podeaua de lemn.

– Unchiul meu e jos. O să ia cuvântul.

– Zău? Unde?

Femeia puse o mâna durdulie pe balustradă și aruncă o privire la parter.

Sophia arăta spre bărbatul șaten care ședea cu spatele drept și brațele încrucișate la piept. Purta un costum de in și pe un genunchi legăna o carte subțire legată în piele. Ochii săi negri evalau calm sala aglomerată. Prietenul lui, bogatul explorator Miles Countryman, stătea lângă el, roșu de la căldură și cu coama de păr alb pleoștită de transpirație. Miles se șterse nervos cu o batistă pe față.

– E chiar acolo... în primul rând de vorbitori.

– Unde? întrebă femeia, mijind ochii. Ah, ia uite... văd că-i și faimosul Shadrack Elli aici.

Sophia zâmbi mândră.

– El e. Shadrack e unchiul meu.

Femeia o privi mirată, uitând pentru o clipă să-și facă vânt.

– Ei, poftim! Nepoata marelui cartolog^{*}, comentă ea vizibil impresionată. Spune-mi cum te cheamă, draga mea.

– Sophia.

– Păi și atunci, Sophia, cum se face că faimosul tău unchi nu-și permite un loc mai bun pentru tine? A dat toți banii pe timpul de vorbit?

– Ei, Shadrack oricum nu-și permite timp în parlament, zise Sophia sec. Miles a plătit, patru minute și treisprezece secunde.

* Cartologer (în engleză, în original). Cuvântul nu există ca atare în limba română, este adaptat ca să sugereze o meserie nouă, mai complexă decât simpla cartografie (realizarea de hărți). (n.tr.)

În timp ce Sophia vorbea, începu ședința. Cei doi pontatori așezați de fiecare parte a podiumului, cu cronometrele pregătite în mâinile cu mănuși albe, chemară primul vorbitor, un anume domn Rupert Middles. Un bărbat voinic, cu mustață sofisticată, își făcu loc către scenă. Își ajustă eșarfa de culoarea muștarului, își netezi mustața cu degetele dolofane și își drese glasul. Sophia făcu ochii mari când pontatorul din stânga fixă ceasul la douăzeci și șapte de minute.

– Ia te uită! șopti femeia durdulie. Cred că l-a costat o avere.

Sophia încuviință. Simți un gol în stomac când Rupert Middles deschise gura ca să vorbească și începură cele douăzeci și șapte de minute ale sale.

– Sunt onorat să mă afli azi în fața parlamentului, începu el furtos, în această zi de 14 iunie 1891, pentru a propune un plan de dezvoltare a iubitului nostru Nou Occident.

Inspiră profund.

– Pirații din Indiile Unite, hoardele de atacatori din Ținuturile Sterpe, încălcarea treptată a teritoriilor noastre din nord, vest și sud... cât să mai ignore Noul Occident realitățile lumii noastre alterate, când marginile teritoriului nostru sunt mâncate de gurile flămânde ale străinilor?

Din mulțime se auziră huiduieli, dar și urale, însă Middles continua nestingherit.

– Numai în ultimul an, paisprezece orașe din Noul Akan au fost călcate de invadatorii din Ținuturile Sterpe, care n-au plătit pentru privilegiile venite odată cu viața în Noul Occident, ci doar s-au bucurat pe deplin de ele. În aceeași perioadă, pirații au capturat treizeci și șase de vase comerciale cu mărfuri din Indiile Unite. Nică nu e nevoie să vă reamintesc că abia săptămâna trecută, *Gusty Nor'Easter*, o mândrețe de vas din Boston care transporta mii de dolari în plăți și mărfuri, a fost capturat de notoriul Blue Bird, un pirat infam care, adăugă el roșu de efort, acostează la nici o milă* de portul Boston!

Mărâielii de încurajare și furie răbufniră în valuri din mulțime. Middles trase repede aer în piept și continuă:

– Sunt un om tolerant, ca toti cei din Boston.

* O milă marină are 1 852 de metri. (n.tr.)

Respect pe ~~și sunt un om muncitor, ca toți cei din Boston.~~

Uralele se întețiră.

– Și mi-e scârbă să văd cum vin străinii și-și bat joc, cu lăcomie și șiretenie, de toleranța și de sârguința mea.

Multimea izbucni în urale și aplauze.

– Am venit să vă propun un plan detaliat, pe care îl numesc Planul Patriotic, și care sigur va fi aprobat, având în vedere că reprezintă interesele celor care, ca și mine, vor să ocrotească toleranța și sârguința noastră.

Se înfipse bine în podium.

– Granițele trebuie închise imediat.

Făcu o pauză ascultând uralele stridente.

– Cetățenii Noului Occident pot călători liber – dacă au documentele corespunzătoare – în alte Epoci. Străinii care trăiesc în Noul Occident, dar nu au cetățenie, au la dispoziție câteva săptămâni să se întoarcă în Epoca de origine, iar cei care rămân vor fi deportați forțat pe 4 iulie anul curent, chiar în ziua în care sărbătorim înfințarea acestei națiuni mărețe.

Izbucniră alte strigăte de entuziasm într-un grup agitat din public, ai căruia membri se ridică bătând din palme înflăcărăți, chiar și în timp ce Middles continua hotărât.

Sophia simți o gaură în stomac când Rupert Middles intră în detaliile pedepselor pentru străinii care rămâneau în Noul Occident fără documente și cetățenii care încercau să călătorească în afara țării fără permisiune. Vorbea atât de repede, încât fata vedea bulbuci formându-i-se la marginea mustății și fruntea lucindu-i de sudorare. Gesticulând cu ardoare, fără să se șteargă pe frunte, vorbea cu precipitații peste podium, enumerând punctele planului său, în timp ce multimea din jur îl aproba cu urale. Bineînțeles că Sophia mai auzise toate acestea. Locuind cu cel mai celebru cartolog din Boston, întâlnise cei mai mari exploratori care trecuseră prin biroul lui și auzise detestabilele argumente pentru care luptau cei care doreau să pună capăt Epocii Marilor Explorări. Însă asta nu-l făcea pe otrava de Rupert Middles să pară mai puțin șocant, ori planul lui mai puțin sinistru. În timp ce asculta ultimele minute ale discursului acestuia,

Respect pentru oameni și cărti

Sophia se gândeau cu din ce în ce mai multă oroare la însemnatatea închiderii granițelor: Noul Occident avea să piardă toate legăturile cu alte Epoci, prieteni dragi și vecini care ar fi fost forțați să plece, dar ea, Sophia, avea să simtă pierderea și mai acut. „Nu vor avea documentele care trebuie. Nu vor putea intra și îi voi pierde pe veci“, se gândeau ea, cu inima bubuind.

Femeia care stătea lângă Sophia își făcea vânt și dădea din cap nemulțumită. Când se încheiară în sfârșit cele douăzeci șișapte de minute, iar pontatorul sună din clopoțel, Middles se îndreptă spre scaun clătinându-se – asudând și gâfând – în aplauzele care o umplau de groază pe Sophia. Nu-și putea închipui cum ar fi reușit Shadrack să determine o schimbare în public în doar patru minute.

- Scuipácos oribil, spuse vecina Sophiei cu dezgust.
- Domnul Augustus Wharton, strigă tare primul pontator, în timp ce colegul său potrivi ceasul la cincisprezece minute.

Uralele și aplauzele se domoliră în timp ce un bărbat înalt, cu părul grizonant și nas acvilin înaintă încrezător, cu pași mari. Nu avea notițe. Apucă marginile pupitrului cu degetele lungi și albe.

- Puteți începe, spuse pontatorul.
- Mă aflu în fața acestei adunări, începu domnul Wharton perfid cu un ton slab, să laud propunerea înaintată de domnul Rupert Middles și să-i conving pe cei nouăzeci de membri ai acestui parlament că ar trebui nu doar ca aceasta să intre în vigoare, ci să *o ducem mai departe*, strigă el, ridicând vocea în crescendo.

Publicul de la parter bătu din palme cu entuziasm. Sophia privea cu groază expresia feței lui Shadrack care se înăsprea și se umplea de furie.

- Da, trebuie să închidem granițele, și da, trebuie să legiferăm deportarea rapidă a străinilor care sugă puterea acestei mărețe națiuni fără a-i da nimic în schimb, dar trebuie și să închidem propriile granițe pentru a împiedica cetățenii Noului Occident să iasă din țară, subminând propriile noastre fundații. Vă întreb: de ce ar dori cineva să călătorească în alte Epoci, despre care știm că sunt inferioare? Oare un adevărat patriot nu stă acasă, unde îi este locul? Nu mă îndoiesc că marii noștri exploratori, de care suntem foarte mândri, au doar cele mai bune intenții călătorind pe tărâmuri îndepărtate,

Vorbea condescendent, înclinând capul spre Shadrack și Miles.

Spre groaza Sophiei, Miles sări în picioare. Multimea rânji când Shadrack se ridică repede, punând o mâna pe brațul prietenului său ca să îl liniștească. Miles se aşeză, fumegând, în timp ce Wharton continuă, ignorând întreruperea.

– Dar, cu siguranță, acești exploratori sunt naivi uneori, zise el, provocând strigăte de susținere, sau poate ar trebui să spunem idealisti, având în vedere că nu își dau seama că însăși știința pe care o prețuiesc atâta devine corruptă în mânile puterilor străine ce doresc distrugerea acestei mari națiuni!

În acest moment fu întâmpinat cu strigăte de aprobare.

– Mai e nevoie să vă reamintesc de marele explorator Winston Hedges, ale căruia cunoștințe despre Costa Golfului au fost exploatați fără milă de pirați în timpul asediului din New Orleans?

Huiduielile puternice indicau că amintirea era, într-adevăr, încă vie.

– și poate nu a uitat toată lumea, rânji el, că expertele creații ale unui *anume cartolog* care ne onorează azi cu prezența constituie materiale de cercetare perfecte pentru orice pirat, năvălitor sau conducător tiranic care ar pune la cale o invazie.

Publicul, şocat de atacul direct, aplaudă şovăitor. Shadrack sedea tăcut, privind furios, dar cu calm și sumbru. Sophia înghiți în sec.

– Îmi pare rău, draga mea, murmură femeia. Chiar nu era necesar să spună aşa ceva.

– Pe scurt, continuă Wharton, aş dori să adaug un amendament care va pune în aplicare închiderea totală a granițelor, nu doar pentru străini, ci și pentru cetățeni. Middles are Planul Patriotic, care ne va proteja de străini. Eu zic că e bine, dar *nu suficient de bine*. Astfel propun o măsură în plus care să ne protejeze de noi însine. Amendamentul de protecție: Stai acasă, stai în siguranță!

Uralele care întâmpină propunerea erau puține, dar entuziaste.

– Propun ca relațiile cu străinii să fie restricționate și comerțul cu Epocile stipulate să fie facilitat, pentru fiecare în parte, după cum urmează.

Sophia nu mai auzi mare lucru în continuare. Îl observa pe Shadrack, dorind cu disperare să poată sta lângă el în loc să-l privească de la balcon, și se gândeau ce se va întâmpla dacă planul lui Wharton avea să intre în vigoare, iar Epoca Marilor Explorări avea să-și găsească sfârșitul.

Shadrack o avertizase deja că se poate întâmpla asta. O făcuse chiar și cu o seară în urmă, în timp ce exersa pentru a cincisprezecea oară discursul la masa din bucătărie, iar Sophia facea sandvișuri. Îi era imposibil să își imagineze că poate exista o vizionă atât de îngustă. Și totuși se părea, văzând reacțiile celor din jur, că toate acestea erau posibile.

– Nu vrea nimeni ca granițele să rămână deschise? șopti Sophia la un moment dat.

– Ba sigur că da, draga mea, răspunse placid vecina de băncuță. Majoritatea vrem. Dar nu noi suntem cei care au bani să vorbească în parlament, nu? Nu vezi că toți aceia care îi aplaudă pe ăștia sunt la *partea*, pe locurile scumpe?

Sophia încuviință dezamăgită.

În sfârșit, clopoțelul sună și Wharton părăsi scena triumfător.

– Domnul Shadrack Elli, strigă pontatorul.

Shadrack înaintă cu pași mari spre podium însotit de câteva aplauze politicoase. În timp ce se fixa cronometrul la patru minute și treisprezece secunde, se uită spre balcon și întâlnește privirea Sophiei. Zâmbi, lovindu-și ușor buzunarul sacoului. Sophia zâmbi și ea.

– Ce înseamnă asta? întrebă cu entuziasm vecina ei. E vreun semn secret?

– I-am scris un bilet care să-i poarte noroc.

Biletul era, de fapt, un desen, unul dintre multele desene pe care Shadrack și Sophia și le lăsau unul altuia în locuri improbabile: o continuă corespondență prin imagini. Aceasta o reprezenta pe eroina inventată de ei, Ora-Cora, stând triumfătoare în fața unui parlament intimidat. Ora-Cora avea un ceas în loc de trunchi, capul plin de cărlioni și niște brațe și picioare cam fusiforme. Din fericire, Shadrack era mai demn. Cu părul săten dat pe spate și bărbia puternică ridicată, părea sigur pe el și pregătit.

– Puteți începe, spuse pontatorul.